

ПЖТЬ

Зелени чудни ниви,
безкрайни равнини.
Въ срѣдата пжть се вие,
изчезва въ далнини.

Вървя и мойтъ сили
отслабватъ. Въ тоя кжтъ
две цѣфнали могили
примамно ме зоватъ.

Сърдцето ми възпламва,
азъ чувамъ чуденъ гласъ!
Кога съмъ тукъ минавалъ —
не помня въ тоя часъ.

Но зная тѣзи ниви,
цвѣтя, зеленина
душата ми опиватъ
съ любовь и ведрина.

И пламенно желая,
срѣдъ тая тишина
небето да възславя
и цѣлата земя.